

Kto sú SVEDKOVIA JEHOVOVI

ŽIVOTOM VIII-1-2

5.- Kčs

ŽIVOTOM VIII. – 1-2

ŽIVOTOM, Roč. VIII, č. 1-2 (105-106)

Kto sú

SVEDKOVIA JEHOVOVI?

NAPÍŠAL L. H.

I m p r i m i p o t e s t :

P. Josephus *Chochula* C. Ss. R.,
Superior viceprovincialis,
Bratislavae, die 8. Januarii 1948.

N i h i l o b s t a t :

Dr. Antonius *Botek*, Censor ex officio.

I m p r i m a t u r :

Dr. Ambrosius *Lazik*, Adm. ap.
Tyrnaviae, die 29. Januarii 1948.
Nr. 1111/1948.

Úvodom

„Nechceli by ste — namiesto prísť do neba — radšej zostať na zemi, keď by sa dalo na nej príjemne žiť s dobrými susedmi a pod vládou, ktorá nemá nič spoločného s nekalou, sebeckou politikou?“

Tak uvádza najnovšie aj na Slovensku sa rozrastajúca sekta „svedkov Jehovových“ jednu sa svojich brošúrok. Prirodzene, rozdáva ju ľuďom zadarmo. A keďže pri všetkej stálosti pevných vo viere (1. Petr. 5, 9) preda sa najdú takí, ktorým lahodia reči bludných duchov a diabolské nauky (1. Tim. 4, 1), a takí, ktorých treba posilňovať vo viere, aby neodpadli, pohliadnime trochu pod plášť celého toho divného spoločenstva „svedkov Jehovu Boha.“

Zakladateľ

Sekta táto vyrástla v rozume bohatého otchodníkovho syna Charles Taze Russell-a. C. T. Russell sa narodil 16. februára 1852 v Pittsburgu, v Spojených štátoch amerických. Rodičia, kalvíni, vtlačajú synkov do hlavy tvrdú náuku kalvínskej viery. Nešuhajovi to nevoní. Najmä sa mu ťažko verí kalvíново dogma (článok viery), že Boh po predi, bez ohľadu na zásluhy a život človeka, určil, že ten bude spasený a tamten zatracený. Konečne, keď mohol Kalvín vyčítať také „múdrosť“ v Písme sv., musí ju nájsť aj on. I dáva sa do čítania. 17-ročný šuhaj číta, jeho fantázia mu pomáha. Prichádza k presvedčeniu, že dosiaľ nikto neporozumel slová Biblie! Stáva sa členom „Kresťanského spolku mladých mužov“ (YMCA) a spolku kazateľov istej „Nezávislej cirkvi“. Už nevestuje preňho nič, len Biblia. Číta, číta a rozumkuje. Potrebných vedomostí, ani tých základných, nemá, tak aj Biblia dáva mu všetko možné, i to, čoho v nej nie je. Samou Amerikou má mnoho významných samouk a vynálezcov. Lenže kým vynálezci v mechanike, v chémii, elektromechanike mohli

vždy kontrolovať, lebo ak správne nemysleli, pokus sa iste nevydaril, zatiaľ C. T. Russell má voľné pole fantázie. A k tomu oddané poslucháčstvo. Už len musíme pripustiť, že je to senzácia, založiť novú vieru. A k tomu ešte takú vieru! Vraj peklo nejestvuje, je len smrť, vraj Kristus už prišiel druhý raz na svet a ide si sobrať kráľovstvo do svojich rúk, atď., atď. — I keď sa mladý Russell veľa neplietol otcovi do remesla, ani sa nestal business-manom (obchodníkom), predsa sa naučil spôsobom americkej reklamy. Využil ich svedomite. Podľa „plánu Jehovovho“ má Kristus Pán prísť na svet zaujať kráľovstvo sveta na 1000 rokov — už v r. 1874. Pre istotu (Russellovu) príde neviditeľne a pomaly bude presviedčať svet, že Jehova je Boh. Ale to vypočítal Russell až v jeseni r. 1873. Chytré píše knihu „Cieľ a spôsob nového príchodu Kristovho“. Kniha vyšla v r. 1874. Trocha reklamy, to ostatné povie už kniha sama. — Roku 1879 začína vydávať časopis „Strážna veža Sionu.“ Zakrátko vydáva časopis v rozličných krajinách a jazykoch. Spolu organizuje pravidelné vydávanie svojich kázní. Zariaďuje celé kancelárie, aby sa slovo toho neúnavného „svedka Jehovu Boha“ dostalo do

najširších kruhov. Pomaly padly mu oči na Európ a tu v niekoľkých štátoch organizuje kancelárie a ústredia, odkiaľ sa rozchodia kazatelia a tlač, rozdávaná zväčša zdarma alebo za miernu cenu. Russell sám chrlí úžasné množstvo spisov, brošúr, kníh a článkov. Hlavným jeho dielom sú „Štúdie Pisma“, 7 sväzkov o viac ako 2.600 stranách. Aby sa múdrosť, uložená v týchto knihách, nestratila, postaral sa o vydanie „Fotodrámy stvorenia“, kde fantastickým, ale názorným otázkovým spôsobom rozoberá vývoj sveta od stvorenia až po tých požehnaných 1000 rokov, ako si ho vytvoril, sediac nad Bibliou.

Aktivita ho zaviedla i na cesty. Roku 1910 bol v Rusku a v Palestíne, potom v Egypte, 1911 koná okružnú cestu okolo sveta (Korea, Japonsko, Čína, India), 1913-14 je v Európe. V rokoch 1915-16 chodí po mestách celej Ameriky a prednáša. Takto, v prúde prednáškovej akcie, našla ho i smrť v rychlíku z Los Angeles do Kansasu (31. októbra 1916).

Spoločnosť

Chcem veriť, že C. T. Russell bol o svojej náuke presvedčený. Tiež pevne veril vo svoje poslanie. Preto ani nešetril námahy a nákladu, aby čím väčšiemu kruhu ľudí dal na vedomie svoje „zjavenie“. Bol si vedomý toho, že len organizovaná práca sa môže vydať. Preto zakladá r. 1884 spoločnosť: Sionská strážna veža — Biblická a traktátna spoločnosť (Sion-Watch tower — Bible and Tract Society). Keďže slovo „Sion“ upomínalo veľmi na extrémne svetovládne židovské snahy (t. zv. Sionizmus), od r. 1896 vynechal toto slovo, a odvtedy je spoločnosť známa ako „Watch Tower Bible and Tract Society.“ Kde nebolo možno zriadiť spoločnosť pod týmto menom, ustanovila sa pod inými menami (1909 v New Yorku: Peoples Pulpit Association, 1914 v Londýne: International Bible Students Association).

Je síce zvláštne, že kým Kris'tus Pán zakladal Cirkev (Mat. 16, 18), zatiaľ Russell považoval za biblickejšie založiť spoločnosť. No toto „vážni skúmatelia Biblie“ asi nepovažujú za vážne. Im je dôležitejšie, aby sa činnosť spoločnosti rozšírila do celého sveta. A darí

sa im. Dnes majú v každom štáte svoje odbočky, ktoré sú v horúčkovitej činnosti. Neprestávajú vysielaf svojich poslov a v tisíciach exemplároch rozdávať svoje knižočky. Ba, keby len v tisícoch!

Vo svojej ročenke z r. 1935 (str. 163) samí s pýchou doznávajú, že od r. 1921 do r. 1934 dali do rúk ľudu celkom 178.895.063 kníh a brošúr!! Okrem toho vydávali svoje časopisy „Strážna veža“ a „Zlatá doba“ v celkovom ročnom náklade 3 a pol milióna výtlačkov. Taktiež letáčikov vyšlo niekoľko miliónov kusov.

Nuž, úctihodné čísla, ale u každého triezvo rozmyšľajúceho človeka vyvolávajú otázku: Kto udržiava tieto všetky podniky? Odkiaľ majú títo ľudia peniaze na toto všetko? Veď ide tu o úžasné kapitály. A to tým viac, že knihy sa vydávajú také lacné, že rozhodne sú pod výrobnú cenu. Menšie brošúrky a letáky idú zväčša zadarmo. Nadto spoločnosť je vlastníkom niekoľkých tlačiarň, má vlastné rozhlasovú vysielaciu (v Amerike), široko rozvetvenú administračnú sieť. I keby sme pripustili, že pracujú z dobrej vôle a bez zisku, len jednoduché udržiavanie toho aparátu stojí miliardy. (Ak by sme chceli porovnať, spomnime si len, koľko starostí narobí napríklad taký rozpočet obce, ako ťažko sa nasháňa

tých niekoľko tisíc korún, ktoré potrebuje na spravovanie svojich záležitostí.)

Spoločnosť vážnych skúmateľov Biblie do dnes nepriznala, odkiaľ má toľké peniaze. Vo svojich výročných správach, kde uvádzajú len náklady na tlač, i to, zdá sa, vymyslenými číslami, hovoria len toľko, že sa sossbieraly od dobrodincov. Kto to je, ako sa volajú ich mecenáši, to sa nepodarilo doposiaľ nikomu zistiť.

Až na jeden doklad, ktorý sa objavil 18. mája 1923 v švajčiarskom časopise „Der Morgen“. Slobodný pán Herbert von Bomsdorff-Bergen, bývalý slobodomurár, keď sa presvedčil o zhubnom poslaní slobodomurárskych lóží a opustil túto spoločnosť, uverejnil hneď po svojom obrátení list, ktorý dostal od iného slobodomurára, Mac Williama Browna. *)

Úst znie:

Drahý bratl.... Vaša druhá otázka dotýka sa Medzinárodnej spoločnosti vážnych skúmateľov Biblie, ktorá má svoje hlavné sídlo v Brocklyne. Vedzte, títo ľudia sú nám veľmi na osoh. Obvyklosť

*) N. Jonak: Die Zeugen Jehovas, str. 42
• nasl.

nepriamou cestou dávame im mnoho peňazí skrze istý počet bratov, ktorí počas vojny získali veľmi mnoho peňazí; ich tlstú peňaženku to nijako nezabolí. Patria medzi židov. Azda na budúcu jar príde do Európy význačný právnik. V Európe bol už viac ráz. Bude to Mr. Rutherford a prednáškami bude robiť propagandu. Využívam príležitosť, aby som Vás poprosil, drahý brat, buďte taký láskavý a postarajte sa, aby švajčiarske časopisy neuverejňovali nijaké články proti týmto prednáškam. Veď medzi bratmi vo Švajčiarsku máte veľa ľudí od novín. Tiež Vás prosím, nech časopisy činnosť Vážnych skúmateľov Biblie neposudzujú nepriaznivo. Veľmi potrebujeme týchto ľudí. Oni musia byť našimi pioniermi. Čože Vám mám vykladať, veď Vy sami dobre viete. Krajinu možno len tak premôcť, keď využijeme jej slabiny a podkopeme jej základy. Našimi nepriateľmi sú protestanti práve tak ako katolíci v Európe. Ich dogmy (články viery — p. 1.) zavadzajú našim plánom. Preto musíme všetko možné

podniknúť, aby sme umenšili počet ich prívržencov a zosmiešnili ich.

Boston Mass, 27. decembra 1922.

W. Br."

Iste sa nezadivíme, že okolo takého neslýchaného odhalenia narobilo sa mnoho hluku. Bol z toho i proces, ale pravdivosť dokumentu doteraz nikto nepodvrátil. A myslím, k tomu ani netreba viac dokladať. Cirkev sv. považuje slobodomurárov za takú nebezpečnú spoločnosť pre Cirkev a štát, že každého, kto sa stane členom slobodomurárskej lóže, postihuje trest exkomunikácie, od ktorého len Sv. Stolica v Ríme môže oslobodiť (Cn. 2335). Svedkovia Jehovovi (alebo vážni skúmatelia Biblie) sú však ich avantgardou, ich prednými bojovníkmi!

Učenie

Bolo by na čase hovoriť o viere, ktorú títo „svedkovia Jehovu Boha“ hlásajú. Veď z reči horlivých hlásateľov radradom sa dozvedáme, že im ide o „pravdu“, o „pravdu Božiu“. Čo nám Pán Boh odkázal ako svoju pravdu a ako svoje zjavenie, to prijímame vierou.

Nuž, hľadal som po ich knihách i brošúrach, akú to vieru vlastne ohlasujú. Ale neobhľadal som sa. Všetky ich knihy sú tak nejasné a spleťto písané, že keď dočítame, huč nám hlava od kadejakých plánov a vizíí, ale niečo rozumného sa nedozvieme.

No, na prvý pohľad je jasné, že ich cieľom nie je náboženská výchova. Celkom otvorene sa priznávajú napr. v brošúre „Sloboda v novom svete“ (Praha 1946, preložené z angličtiny):

„K povšimnutiu. — V našich publikáciách neoznačuje slovo „náboženstvo“ pomocu človeka k Bohu alebo vnútornú túžbu človeka po uctievaní Boha, ale len vonkajšiu formu prejavenia viery vo vyššiu moc, ktorá sa opiera o tradíciu podané ľudské náuky a nie o slovo Božie.“ (Str. 31).

A odvolávajú sa na 2. Tim. 3, 5; Mat. 15, 8-9; Lk. 29, 13.

Teda tak. Najprv ľuďom prekrúcajú pojmy, aby sa potom ostatné dokonale poplietlo. Istá vec, že „náboženstvo“ v takom smysle, ako to svedkovia Jehovovi označujú, nemáme ani my. Lenže pri čítaní ich kníh konečne nevieme, či myslia na „náboženstvo“ v skutočnom smysle, ako na pomer človeka k Bohu, založený na pevnej viere v zjavenú pravdu Božiu, alebo na „náboženstvo“ podľa svojho ľudáckeho výkladu.

Pokúsme sa predsa na chvíľu rozmýšľať po ich spôsobe a počujme, čo hovoria o Bohu, ale bez náboženstva. (Vyzerá to, ako keď slepý hovorí o farbách.) Ich prameňom je, prítomné, Biblia, Písmo sv. A veru, vyčítali z neho veľa! Russell a po ňom Rutherford i ostatní nasledovníci — svedkovia Jehovovi — našli v Biblii podivuhodný „plán Jehovu Boha.“

Jehova je jediným pravým Bohom. Je od večnosti do večnosti. Ale nie je duchovná bytosť, má aj telo, hoci vznešené, duchovné telo. Russell píše o tom vo svojich „Štúdiách Písma“ (Sv. 1., str. 195 — nem. vyd.)

Nášho nebeského Otca práve tak ako nášho Pána Ježiša si nevieme predstaviť

ako čistých duchov, bez tela. Ich telá sú nádherné duchovné telá, hoci ešte nebolo zjavené, aká veľká je ich vznešenosť. Ani sa to nemá zjaviť dovtedy, kým aj my nebudeme účastní božskej prirodzenosti.“

(Russellovi asi vypadly z jeho Biblie slová Spasiteľove u Jána 4, 24, povedané Samaritánke: „Boh je duch, a tí, čo sa mu klaňajú, musia sa mu klaňať v duchu a v pravde.“ Ba, zabudol sa zamyslieť i nad tým miestom, kde Pán Boh Mojžišovi oznamuje novú pravdu o sebe, vyjadrenú v mene „Jahve“ — nie Jehova — že je On bytosť sama od seba a teda nemôže byť ani hmotná, ale len čistý duch. (2. Mojž. 3, 18).)

On, Boh, najprv stvoril Logos (Slovo), a tento Logos, ktorému Boh-Stvoriteľ dal meno syn Boží, bol potom „dielovedúcim“ pri ostatnom stvorení. S pomocou toho Logosa stvoril Boh nebo a naplnil ho svojou slávou, potom „položil tiež uholný kameň a základy zeme, ktorú stvoril podľa vznešenej vôle svojej.“ V nebi stvoril ešte mnoho iných bytostí, ktorým dával rozličné mená, podľa ich vlastností a podľa úradu, ktorý im sveroval. Po Logosovi najvznešenejšou bytosťou bol Lucifer. Oba spolu sa menovali „ranné hviezdy“.

Na zemi stvoril človeka — dokonalého — a učinil ho kniežaťom zeme. Dosadil ho do raja Eden a tým mu vykázal miesto v „organizácii Luciferovej“, pretože Lucifera ustanovil Boh za dozorcú a ochrancu človeka. Lenže Lucifer bol ctižiadostivý a chcel mať, čo mu Boh neudelil, totiž chcel byť od iných tvorov zbožňovaný. Začal preto svoje ctižiadostivé plány uskutočňovať, používajúc pritom lži, podvodu a vraždy. Zviedol Evu, a keď Eva po zjedení zakázaného ovocia zostala živá, zviedol i Adama. Pre túto vzburu odsúdil Boh človeka na smrť a vyhnal ho z Edenu. Spolu ohlásil svoje predsavzatie, že v istú dobu zničí Lucifera, ktorého teraz nazval Satanom a Diablom. Boh mohol Satana hneď zničiť, ale tým by bola dokázaná len najvyššia moc Jehovu-Boha, no nie pravdivosť slova Božieho. Preto volí Boh okľuku, sľúbi, že vytvorí „semeno“, ktoré zničí Satana. Semeno bude vzaté z Iudstva a znamená vlastne univerzálnu organizáciu Božiu, jeho kráľovstvo na zemi, ktoré je vzaté zo „ženy“, t. j. z celkovej (na zemi i na nebi jestvujúcej) organizácie Božej spravodlivosti. (Veci, jasné ako komín, povedal by na to triezvy náš človek. Ale poďme ďalej!)

Satan, pravda, dostal moc, aby podnikol všetko, že by spor s Bohom (o vernosti slova Božieho) mohol vyhrať. Preto „používa politiky podvodu, klamu a lži. Jeho organizácia pozostáva tiež z troch oddielov, či vedúcich skupín, totiž náboženskej, politickej a obchodnej.“ (Broš. „Kto je Boh,“ Praha, 1945 str. 15.)

Ani Boh nezaháľal. Citovaná brošúra na str. 16 hovorí:

„Po všetky storočia mal však Boh na zemi vždy niekoľko ľudí, ktorí svoju bezúhonnosť zachovali a verne mu slúžili. O d pr rrody neboli títo ľudia lepk ako iní, vytrvali však pevne vo viere v slovo Božie a nedali sa od nej Satana- vým klamom odvrátiť. Svojou vernosťou a oddanosťou zaľúbili sa Jehovu Bohu.“

Títo obľúbenci Boží boli v prvom rade pátriarchovia a proroci starozákonní. Pravda, pri nich Russell nemohol ostať. Nejakým spôsobom museli byť vťahnutí (aspoň zdanlivo) i niektorí ľudia z doby po Kristovi. Osobnosť Spasiteľa je teda spojovacím mostom:

„Všetko potomstvo Adama, prvého človeka, narodilo sa v hriechu a bolo by po čase celkom vymrelo. O d z d e d e n ý c h

nedostatkov, následkov to hriechu, bolo možno človeka oslobodiť len tým, že iný dokonalý človek musel dobrovoľne za svojvoľného hriešnika zomrieť. „Logos“ milovaný syn Boží, bol vždy v plnom súhlase s Jehovom. Bol však duchovným tvorom a nemohol človeka spasíť... Preto premenil Boh Logosa z duchovného tvora na ľudského, čo znamená, že ho učinil len dokonalým človekom, ktorému bolo dané meno Ježiš..." (Str. 26.)

Pán Ježiš teda prišiel, aby zomrel za svet. Jeho poslanie sa začalo pri Jordáne, keď ho Ján pokrstil (Mt. 3, 13-17). Vtedy

„ako Ježiš vyšiel z vody, nebesá (vyššie veci) otvorily sa pred ním. Mohol rozumieť „všetky veci a hĺbokosti Božie.“ Toto osvietenie prišlo prijatím Ducha Sv.“ (Fotodráma, str. 57.)

Ježiš — len človek, osvietený Duchom Sv — pripravuje sa po tri roky na svoju smrť. Jeho náherného učenia viery a mravov vberajú svedkovia Jehovovi len niekoľko podobienstiev, ktoré majú byť obrazom budúceho života. Hneď prichádzajú k jeho smrti. Ježiš zomrel ako človek, ale vstal z mŕtvych

už ako duchovná bytosť (teda nie viac ako človek). Jehova Boh ho vzkriesil a povýšil ho na najvyššie miesto vo vesmíre. Teraz riaduje Boh kráľovstvo Božie a za hlavu tohto kráľovstva ustanovil svojho až na smrť poslušného syna. Toto kráľovstvo (na zemi!)

„prinesie všetkým poslušným ľuďom požehnanie a zavedie dokonalú spravodlivosť na zemi.“ (Kto je Boh, str. 28.)

Prichádzame k časom po Kristovi. A táto stáva sa svedkom Jehovovým pochútkou táto tajomná kniha Zjavení sv. Jána, pravda, premiešaná vytrhnutými úryvkami starozákonnými. Ježiš bol vzatý do neba. Na zemi sa zatiaľ mali všetci ľudia dozvedieť pravdu, že „Jehova je Boh.“ Apoštolovia kázali a ľudia dobrej vôle počúvali. Lenže v neskorších časoch Satan znova poplietol mysle ľudí. Bazdá sa, dostal sa i medzi apoštolov. Veď aj oni urobili veci, ktoré „Boh nikdy zrejme nepotvrdil“, napr. voľbu Mateja apoštola na miesto Judáša (Sk. ap. 1, 23-26). O toľko ľahšie bolo sa mu (satanovi) dostať do kruhov neskorších kresťanov. Čujme, čo hovoria o tom sami:

„Všetci kresťania tvrdia, že boly uvedené chybné zásady v minulosti, ktoré nemôžu

byť podporované v jasnejšom svetle nášho
dňa... Skúmatelia Biblie väčšinou — zdá
sa — prichodia k tomu úsudku, že nesná-
dze tieto začaly sa skrze zásadu apoštol-
ského nastupovania — zásadu, že cirkevní
biskupi sú apoštolmi, majúcimi to isté
vnuknutie, čo mali prví dvanásti apošto-
lovia" (Fotodráma, str. 78.)

A už sme na pôde, kde sa veselo bije do
tuku:

„Cirkev po smrti apoštolov, pretože
nemala výhod Biblie a vzdelania
spoliehala sa voľne na svo-
jich biskupov alebo pastierov a bez
toho, že by im to patrilo, pripisovala im
božské vnuknutie, podobné týmto dva-
nástim.“ (Tamtiež.)

Opakujú sa rozprávočky o „zastieraní bib-
lie“, o „prikovanej Biblii.“ Znie to ako dob-
rý žart a vari hodno si prečítať napr. toto:

„Dr. Luther bol náčelníkom katolíckej vyš-
šej školy, kde sa pripravovali nemeckí
mladíci na kňazstvo. On bol počul o
Biblii, avšak zrovna ako všetci za tri-
násť (prečo 13, keď Luther žil v 16. storo-
čí? To asi „vedecká“ vážnosť „skúmate-
lov Biblie“) storočí pred ním, tak i on

veril v rozhodnutia rozličných „apoštolských“ snemov cirkvi, v rozličné vyhlásené vyznania. Raz však náhodou videl latinskú kópiu Nového zákona. (Len toľko?) Zo zvedavosti ju prečítal. Bol prekvapený jej jednoduchosťou. Písal pápežovi, navrhujúc mu, aby svolal snem, aby sa zistilo, či sa postupne neodbočilo od Biblie. Pápež neprijal jeho návrh... (Tamtiež, str. 82).

Že sa vychytávajú a dokonale skresľujú aj iné momenty z dejín cirkevných, o tom škoda rozširovať sa. Niet vary tej ohovárky, aby nenašla ohlas u iných. Veď akoby aj nie, keď cirkev je podľa nich v Biblii označená ako neviestka, pápež bol „predpovedaný“ ako najhoršie zviera, ktorému ani Daniel prorok nevedel nájsť meno. — „Katolicizmus, s ktorým protestantizmus spolu ťahá, učí najnespravodlivejšie a najbezbožnejšie veci“ (Štúdium Písma VII., str. 672) — „Veľká smilnica (Zjav. 17) predstavuje diabolské náboženstvo, ktoré sa falošne nazýva „organizované kresťanstvo“ alebo „kresťanstvo“ a tvorí čiastku „satanovej organizácie“ (Svetlo II, str. 83). Toľko vari stačí, aby sme videli, akým okom sa dívajú na 2000 ročnú prácu Cirkvi na vytvorení

opravdivého hlbokého duchovného kráľovstva Kristovho na zemi.

Treba ozaj vysokého, až abnormálneho stupňa fantázie, aby sme z Pisma sv. porozumeli tomu, čo hovorí Rutherford v brošúre „Jeho diela“ (str. 56-57):

„Od čias spravodlivého Ábela dodnes bolo vždy niekoľko ľudí na zemi, ktorí zachovali svoju bezúhonnosť voči Bohu, verne a vytrvale sotrvajúc na jeho strane... Od dňov Ábela až po dni Jána Krstiteľa satan zapríčinil smrť každého z týchto verných mužov. Keď Ježiš, syn Boží, prišiel na zem, aby vydal svedectvo pravde, nechal ho Satan prenasledovať a pripravil mu ponížujúcu, potupnú smrť. Avšak práve vtedy začal Jehova oznamovať, že ospravedlní svoje veľké meno, čo učinil tým, že vzkriesil Krista Ježiša zo smrti a odel ho plnou mocou a autoritou tak v nebi, ako na zemi. Kristus bol oprávnený zničiť bezzákonných tak nebies, ako aj zeme. Už počas svojho povýšenia na nebesá bol pre toto dielo pripravený; avšak Písmo nám ukazuje, že Jehova mu prikázal, aby sa posadil k jeho pravici do tých čias, pokiaľ položí nepriateľa k jeho no-

hám. Ježiš Kristus musel teda čakať, a to trvalo viac než 1800 rokov"... Čakacia doba sa v roku 1914 skončila. Jehova vyslal Krista Ježiša, aby panoval a nepriateľa podmanil. Nato vypukla vojna v nebi (?) a satan bol s neba svrhnutý na zem, spolu so svojimi bezbožnými anjelmi..."

Rok 1914 mal byť teda rokom, keď sa začalo uskutočňovať Kráľovstvo Božie na zemi. (Ježiš prišiel na zem r. 1874, ale kráľovať mal od r. 1914.) Roku 1918 Boh zastavil vojnu a „vyslal svojich svedkov, aby ohlasovali meno Jehovu-Boha po celej zemi." V tom istom roku (1918), nakoľko sa to dá z ich pomotaných rečí vyrozumiť, malo nastať „prvé vzkriesenie". Na tomto prvom vzkriesení mali zúčastniť novozákonní víťazi, t. j. t. „spravodliví", ktorí zosnuli medzi rokmi 83 (Nanebevstúp. Pána) a 1914 po Kr. Týchto šťastlivých víťazov je presne 144.000. Majú prísť do neba, obdarení božskou prirodzenosťou (!?) ako Ježiš Kristus. Oni tvoria „Tele Kristovo, ktorého hlavou je on sám". (Stvor. ale, str. 236.) Iné je tzv. „lepšie vzkriesenie" ktoré malo nastať r. 1925. No, keď sa nič nestalo, posunul Rutherford túto udalosť na ne-

určitý čas. Potom nastane veľká všeobecná vojna (A r m a g e d d o n), v ktorej budú zničené všetky satanove organizácie, teda tak svetské mocnosti, ako aj cirkevné. Po vojne, v ktorej ostanú na živé len tí, ktorí prijali svedectvo Jehovu Boha, ujmú sa starozákonní spravodliví vlády nad svetom na 1000 rokov. Zatiaľ postupne bude Boh kriesiť všetkých ostatných ľudí (údajne denne vstane z mŕtvych 100.000 ľudí, aby všetci behom tých 1000 rokov boli vzkriesení).

Tu treba spomenúť zaujímavé roztriedenie ľudí na dva „domy“: Telesný dom Izraela — to sú Židia, duchovný dom Izraela — to sú „svedkovia Jehovovi“, čiže tzv. „bádatelia Biblie“. Koľko ľudí bude vzkriesených za tých 1000 rokov, nebolo novým prorokom celkom jasné. V prvých svojich vydaniach Russell uvádza 252 miliónov, v neskorších sa mu to asi zdá trochu mnoho, tak sníži sumu proste na 252 miliárd. Jeho nástupca Rutherford vyčítal z Písma, že ich bude len 50 miliárd. Je zaujímavé, ako vypočítavajú tieto čísla. Za základ berú, že v jednom štáte severoamerickom (Texas) by mohlo pohodlne vedľa seba stáť 50 miliárd ľudí, ba mohlo by sa v tom štáte

celkom pohodlne vykopať 660 miliárd hrobov!
(Štúdiá Pisma I., 154 str., nem. vyd.)

Tých 50 miliárd ľudí Boh postupne vzkriesi tak, že najprv vzkriesi tých, čo najneskôr zomreli, naposledy budú vzkriesení tí, čo zomreli prví, s výnimkou starozákonných židovských patriarchov a prorokov a všetkých židov, ktorí vôbec na zemi žili; tých vypočítava na 450 miliónov. Títo budú vzkriesení prví, aby mohli usporiadať tisícročné kráľovstvo na zemi, v ktorom budú vládnuťou triedou. Túto hlavu vo svojej knihe Štúdiá Pisma nadpisuje titulom „Židia dostanú vládu nad zemou“. O tejto veci napísal Rutherford zvláštnu knihu „Potechá Židom“ (nem. vyd. r. 1925).

Po tisícročnom kráľovstve nastane 40-ročná skúška, na ktorej víťazne obíde 411,840.000 svedkov Jehovu Boha (Duchovný dom Izraela); z tých 144.000 najdokonalejších vojde do neba ako „bohorovní“ s Kristom, ostatní tiež dôjdu spasenia v nebi, ale len ako nižší duchovní, slúžiaci tým prvým. 450 miliónov Židov bude spasené bez výnimky, ale nevojdu do neba, lebo tvoria „Telesný dom“; dostanú však nesmrteľnosť a budú vládnuť v zemskom raji, ktorý nebude mať konca, a budú v ňom bývať sami Židia, lebo ostatní kresťania (te-

da 49.138 miliónov, 98% celého ľudstva), ktorí nepristúpia k jehovistom, budú bez milosrdenstva Jehovom naveky zničení.

Židia splnia podmienku, ktorá sa bude od nich vyžadovať: Uznať Krista za Mesiáša, pritom však Russell zavrhuje nejaké obrátenia, ostatné má zostať pri starom. Russell ináč odporúčal zdržiavanie sa bravčového mäsa a zaviedol židovský kalendár (rok sa začína 1. októbrim). Za tieto názory dostali svedkovia Jehovovi zvláštny gratulačný prípis od predsedu sionistického hnutia v USA Nathana Straussa (14. aug. 1925). Podľa týchto čudných výpočtov a názorov možno svedkov Jehovu Boha pokladať teda za akúsi kresťansko-židovčiacu sektu. (Štud. P. VII, str. 666, nem. vyd. r. 1917; viď ten istý spis I. strany: 280, III. str. 244, VI. str. 180, a str. 360, VII. str. 74, str. 598, str. 756 nem. vyd. a Russellov spis „Blízke obnovenie ľudu Izraelského“.)

Už z tohto zovrubného popisu ich plánov je zrejmé, čo majú za ľubom. Ich plánom je zničiť pravú nadprirodzenú vieru, zničiť aj každý svetový poriadok, aby potom sami mohli panovať po svojej vôli, alebo vari lepšie: po vôli tých, ktorí ich platia.

Bludy

Viedlo by nás príďaleko a vyžiadalo by si sbytočne veľa námah i papieru, aby sme sble. rali všetky ich rozvratné myšlienky tak proti náboženstvu, ako aj proti civilnému poriadku sveta, proti štátu.

Radšej prejdeme k celkovému hodnoteniu ich „vierouky“. Sekty, ktoré sa doteraz objavily, napadaly vždy jednu alebo viac pravô zjaveného slova Božieho. No svedkovia Jehovovi vystupujú ako popierači všetkého náboženstva.

S niekoľkými základnými bludmi sme sa doteraz stretli.

Na prvé miesto treba postaviť ich blud o náuku o Bohu.

Vyššie (str. 13-14) sme videli, ako si predstávajú Boha. Boh je hmotná bytosť. I keď hovoria, že je od večnosti do večnosti, odporuje hmotnosť Božia priamo tejto požiadavke. Co je hmotné, musí byť složené z obmedzených častí, postavených oproti sebe, a nutne sa časom rozpadá. Teda hmotná predstava Boha sa neznesie s pojmom večnosti. Nedá sa srovnat ani s Jeho všemohúcnosťou. Jedine Duch môže byť všemohúci. Hmota potrebuje

vonkajší popud, aby mohla niečo vykonať. Protiví sa i všadeprítomnosti Božej. Ak je Boh bmotný, môže byť len tam, kde je Jeho — i keď zduchovnelé — telo.

K tejto kapitole patria aj bludy o Ježišovi. Už sme videli, že Ježiša považujú svedkovia Jehovovi len za stvorenie. My však veríme, a vieme to z úst Spasiteľa samého, že on je Boh sám, druhá božská Osoba. Ba, i v Starom zákone máme jasne naznačenú božskú prirodzenosť Vykupiteľa. Prorok Izaiáš (9, 5) zrejme hovorí o Vykupiteľovi a hovorí takto:

„Chlapček narodil sa nám a syn daný je nám, a bude kniežatstvo na jeho pleci, a bude nazvaný: Zázračný radca, Boh mocný, Otec večný, Knieža pokoja“; alebo ten istý prorok v 35, 4: „Povedzte malomyseľným: Vzchopte sa, nebojte sa: Hľa, Boh váš! Príde pomsta, odplata božská, sám príde a spasí vás...“

a pokračuje v opisovaní zázračných udalostí, ktoré bude konať. Na tieto zázraky sa odvoláva i Kristus Pán sám (Mat. 11, 4—6.)

Z nespočetných dôkazov Nového zákona sme vám postavia najjasnejšie slová: Mat. 3, 17: „Toto je môj milovaný Syn, v ktorom sa

mi zaľúbilo". Syn ale nemôže byť inej prirodzenosti ako otec, preto ani Syn Boží nemôže byť iným ako Bohom. — Ján 5, 17 nasl.: „Môj Otec ešte aj teraz pracuje, aj ja pracujem! — Preto Židia sa ešte väčšmi usilovali zabíť ho, lebo nielen že porušil sobotu, ale aj Boha menoval svojím vlastným Otcom a tým sa robil rovným Bohu..." Ba, mohli a mali by sme sa pýtať týchto „vážnych skúmateľov Biblie", ako treba rozumieť celej tejto hlave Evanje.lia, kde Kristus až veľmi jasným slovom dokazuje svoje božské poslanie a božskú prirodzenosť. Ježiš koná zázraky, ale nie ako posol Boží, ktorý modlitbami vyprosuje si vyslyšanie. Vystupuje ako pán nad hriechami: Mat. 9, 2: „Dúfaj, synu, odpúšťajú sa ti hriechy!" (Podobne Luk. 7, 49, atp.), ako Pán nad nemocami: Mat. 8, 2, 9, 6 nasl.: 9, 29-33; Mk 7, 34; 5, 24-34; Lk 17, 11-19; 18, 35-43; Ján 4, 46-54; 5, 1-9 atď'. Je Pánom nad zlými duchmi (keby bol len stvorením, ako zlí duchovia, neposlúchali by ho): Mt. 9, 32; 12, 22; — Mk. 1, 25 nasl., Lk 8, 2; 13, 11, atď'. — Ba, je bezvýhradným Pánom aj nad životom. S ľahkosťou, len Bohu vlastnou, vyvoláva mŕtvých k životu (Mk 5, 41 alebo Ján, 11, 44).

No, toto vari stačí. Každý kresťan-katolík je presvedčený o tom, že Ježiš je skutočne Bohom a spolu aj človekom. A to nielen dnes ale od čias apoštolských. Sv. Ján píše: „Sme skutočne v tom pravom, v Jeho Synovi Ježišovi Kristovi. On je pravý Boh a večný život" (1. Jn. 5, 20) a sv. Pavol: „Ich (Židov) sú pra-

otcovia, a z nich, podľa tela, je aj Kristus, ktorý je Boh nad všetkým, požehnaný na ve-
ky vekov" (Rim. 9, 5). Treba ešte jasnejšieho
slova? Alebo treba, aby „svedkom Jehovo-
vým" Boh aj tieto slová zvlášť potvrdzoval
ako voľbu apoštola Mateja?

Je len prirodzené, že s popieraním božstva
Ježišovho ruka v ruke ide aj popieranie ta-
jomstva Najsvätejšej Trojice.
Russell o tom píše: „Toto tajomné dogma sa
kedysi vykladalo matematickou formulkou:
 $3 \times 1 = 1$, iní ho predkladali v inej for-
me: $1 \times 3 = 1$. Nie div, že tí, čo majú len
trocha rozumu v hlave, vyhlasujú zaradom,
že nijako nevedia pochopiť také počtárske
umenie" (Štúdie Pisma, VII, str. 35); a v inej
prošúrke vyhlasujú toto vznešené kresťanské
tajomstvo za „nerozumnú a falošnú náuku a
nesmyselný blud".

Isteže, kresťanom, a medzi nimi najmä ka-
tolíkom, netreba dokazovať jestvovanie Naj-
svätejšej Trojice. Predsa však, keď sa s takým
„kazateľom" stretnete, opýtajte sa ho, ako
treba rozumieť slovám Ježišovým: „Idte teda
a učte všetky národy a krstite ich v mene
Otca i Syny i Ducha Svätého" (Mat. 28, 19,
srovnej tiež: Mk. 16, 16), alebo: „Ja a Otec

sme jedno!" (Ján, 10, 30), kde Spasiteľ jasne rozoznáva dve osoby (o Duchu Sv. predbežne nehovori), a predsa tvrdí: sme jedno. Konečne nech odpovedia, keď „vážne skúmajú Bibliu“ ako treba vysvetliť zjavenie Najsv. Trojice pri krste Ježišom. Ježiš je na zemi, nad ním sa vznáša Duch v podobe holubice a s neba počuť hlas Otcov, „toto je môj milý Syn“ (Mat. 3, 16—17; Mk 1, 10—11; Lk 3, 21—22; In 1, 33—34.)

Prírodzene, máme ešte mnoho iných dôkazov z Pisma sv., i z ústneho podania. Ale pre nás už stačí aj toľko. Konečne, keby títo ľudia vedeli aspoň toľko, čo u nás vie dieťa v ľudskej škole, vedeli by, že nehovoríme $1 \times 3 = 1$ ale že veríme v jednu podstatu Božiu v troch božských osobách.

Celkom skomolená je aj ich náuka o hriechu, menovite o dedičnom hriechu a o vykúpení. Ťažko tu citovať state z ich učenia, nakoľko hovoria o tom na celých desiatkach stranách, a keď ste ich dočítali, dohromady neviete, čo vlastne chceli povedať. Smysel celej ich „náuky“ o dedičnom hriechu je toto: Boh postavil prvých ľudí v raji pod ochranu Lucifera. Keď človek na návod Lucifera, ochráncu cloveka, prestúpil prí-

kaz Boží, stal sa — kedysi dokonalý človek — nedokonalým. Dedením prijali túto nedokonalosť všetci ostatní Iudia. Trestom za hriech boli choroby, bolesti a konečne smrť. Smrť bola „cenou za hriech“.

Práve tak, ako Adamova smrť a potom smrť a utrpenie ostatných ľudí boli „cenou za hriech“, tak smrť Krista — dokonalého človeka — bola „cenou za vykúpenie“ (teda nie samým vykupujúcim činom). A zdá sa, že tu vidia odôvodnenú svoju náuku o nesmrteľnom živote na zemi.

Čo na to skutočné zjavenie Božie?

Tu nám musí byť predovšetkým jasné, čo je hriech. Hriech je vedomé a dobrovoľné prestúpenie prikazu Božieho. — Je odvrátením vôbec od Boha k stvoreným veciam. — Je odmietnutím úcty, ktorá patrí Bohu — priamo alebo nepriamo opovrhnutie Bohom — je stav nepriateľstva medzi Bohom a človekom. (Num. 27. 14; Lev. 26, 15; Jer. 8, 20; Rím. 1, 20; 2, 2-3 atď.).

Hriechom sa teda dostali Boh a človek do protivy. Ak malo nastať smierenie — vykúpenie —, musel tu byť prostredník, ktorý musí byť blízky obom znepriateleným stránkam. Sv. Pavol píše o tom takto: „Jeden je totiž Boh, jeden aj Sprostredkovateľ medzi Bohom a ľuďmi, človek Kristus Ježiš (rozumej: Ježiš

vo svojej ľudskej prirodzenosti), ktorý dal seba ako výkupnú žertvu za všetkých..." (1. Tim. 2, 5—6). Kristus je Bohom práve tak ako jeho Otec a je človekom ako všetci ľudia. On zadosťučinil za našu zlobu a tým splnil požiadavku spravodlivosti. Od tých čias prijíma Otec nebeský ľudí znova za svoje dietky. Pravda, len tých, ktorí sú v Kristovi (t. j. pokrstení) a s Kristom, a to nielen jazykom, ale životom, svojou vierou a mravmi. (Srov. 2 Kor 5, 19 atp.)

Dedičný hriech je tiež hriechom, t. j. stavom nepriateľstva medzi človekom a Bohom. hoci stavom, zdedeným po Adamovi bez osobnej viny. I tých, ktorí inej viny nemajú, len dedičný hriech, treba bolo smieriť — vykúpiť.

Podivné je ich učenie o ľudskej duši. Ba, dá sa u nich vôbec hovoriť o viere v dušu? Veď ju výslovne popierajú. V brošúre „Jeho diela“ na strane 23 píšú:

Možno, presne berúc, tvrdiť, že človek nie je nič viac, ako ľudský tvor, alebo je čiastočne človekom a čiastočne duchom? Ľuďi, spoliehajúcich sa na vlastnú múdrosť, počujeme niekedy hovoriť: Človek je polo človekom a polo bohom. Tento názor ne-

podporuje však ani rozum, ani slovo Božie. V 1. Kor. 15, 47 je napísané „človek je zo zeme, zemský“ . . . Sú takí, ktorí trvajú na svojom názore, že duša človeka je duševná alebo božská; toto pojatie však vôbec nezodpovie pravde. Písmo označuje iné animálne tvory nižšieho stupňa „dušami“. Jestli je použité slovo „duša“, to neznamená niečo takého, čo nijako nemožno delinovať, ale je to vhodné označenie pre všetky dýchajúce tvory. Boh človeka nedokončil, aby mu až potom mohol dať dušu. Učinil telo z látok zeme a vdýchol do jeho nozdier ono dýchnutie, ktoré vdychujú všetky živé stvorenia, a z toho povstal pohybujúci sa, dýchajúci, živý tvor, ktorého Boh nazval dušou, čiže človekom . . . Satan vynašiel učenie, že človek má nesmrteľnú dušu . . . Tak Satan sviedol človeka, aby uveril, že duša je nesmrteľná, a týmto spôsobom potupil slovo a meno Jehovovo.“

Podobne hovoria o duši aj na iných miestach (Harfa Božia, str. 43: „Všetky duše [živé tvory na zemi] rovnako hynú. Len čo prestanú dýchať, sú mŕtve.“ — Chcú sa odvolávať na Písmo sv. Zaradom citujú Starý zákon,

ako by tam o nesmrteľnosti duše ničoho nevedeli. Nový zákon ani len nespomenú. — No, i Starý zákon hovorí jasnejšie, ako je to milé, o duši a o posmrtnom živote. Len nemie mať človek hlavu popredu napchatú falošnými predstavami. Ináč, „čo sa babe chcelo, to sa babe snilo“. Nech čítajú a vysvetlia Gen. 15, 15. Boh hovorí Abrahámovi: „Ty však pôjdeš k svojim otcom v pokoji“. Nehovorí sa tu zrejme o rodinnom hrobe, veď Abrahám zomrel ďaleko od svojich predkov (srovnaj Gn. 12, 1). Teda jeho telo nedošlo „k otcom“. A keď duše niet, čo potom k tým otcom došlo? — Ešte jasnejšie hovorí kniha Kazateľ, 12, 7: „A navráti sa prach do svojej zeme, odkiaľ bol vzatý, a duch vráti sa k Bohu, ktorý ho dal“. To by museli vari Svedkovia Jehovovi pripustiť, že Lucifer — ktorého ako sme počuli, údajne Boh ustanovil za strážcu človeka — vráti sa k Bohu! — Podobnejšie kniha Múdrosti, 3, 2: „Očiam bláznov sľadá, že spravodliví hynú, no oni sú v pokoji.“ Takto by sme mohli odcitovať ešte nejedno miesto zo sv. Pisma Starého zákona.

Naši novopečení apoštolovia, pravda, budú nám citovať iné miesto z knihy Kazateľa (3 18—19): „Boh ich (ľudí) bude skúšať a ukáže,

te sú podobní zvieratám. A preto rovnaké je **zahynutie** človeka i zvieratá, a oba majú rovnaký osud: ako umiera človek, tak zomierajú i ony: rovnako dýchajú všetci a ničoho nemá človek viac než zviera." No, s týmto citátom to vyzerá tak, ako so všetkou ich múdrosťou. Kto povytrháva len vetu alebo i jej čiastku môže dokázať hocičo. Nech si prečítajú celú knihu a uvidia, že Kazateľ (Šalamún) hovorí v tejto časti o tom, že človeku sa zdá na svete všetko márnosťou a trápením. Ide mu práve o to, dokázať márnosť ľudských myšlienok, ak sa neoprú o zjavenie Božie. Smrť ľudská a smrť zvieratá navonok skutočne sa nelíši. No, Boh nám dáva istotu, že rozdiel tu predsa len je, a to veľký. Slovom, prinášajú ľudskú pochybnosť a pokušenie ako zjavenie Božie. Keď i toto volajú vážnym skúmaním Biblie, nech si majú, a nech hynú ako dajaká myš v pasci. Nám toho netreba.

Z Nového zákona vyberám z mnohých miest, kde sa hovorí o duši, len jeden výrok Krista Pána. (On vari už len nehovorí „pod ochranou Luciferovou.“) Mat. 10, 28 „Nebojte sa tých, čo môžu telo, ale nie dušu zabíť. Skôr sa však obávajte toho, ktorý môže i dušu i telo zahubiť v pekle.“ Jasné?

Keď už popierajú dušu, kto by sa divil, že neuznávajú ani duševný život, život duše po smrti? Nejdem zbytočne citovať ich knihy. To, čo sme čítali o „nejestvovaní“ duše, hovorí dosť zreteľne i za túto vec. Čo ale zjavená pravda Božia? Kniha múdrosti hneď na počiatku píše: „Oni (t. j. bezbožní vid' 1. kapitolu) rozmýšľajú v sebe nemúdro a hovoria: Krátky a trudný je čas nášho života, a niet občerstvenia na konci človeka, a neznáť nikoho, kto by sa bol z pekla (zo Sheol) navrátil. Lebo z ničoho sme sa narodili a potom budeme, ako by sme ani neboli bývali: lebo ako dym je dych v nose našom a reč je iskra pri pohnutí nášho srdca. Keď tá zhasne, popol bude telo naše, a duch sa rozplynie ako mäkké povetrie, a život náš pomíne ako stopa oblaku a rozíde sa ako hmla rozohnaná slnečnými paprškami... (Múdr 2, 1—3.) Nuž, zaiste nie celkom radi by naši hrdinovia počuli, ako posudzuje Písmo sv. takúto reč. Veľmi sa podobá na reči Mr. Russella a Rutherforda. A predsa je napísané, že sú bezbožní všetci, ktorí takto rozmýšľajú.

Z Nového zákona pripomeňmi si znova slová Spasiteľove, keď hovorí o zmŕtvychvstaní a cituje obvyklý spôsob reči starozá-

konnej: „Boh Abrahámov, Boh Izákov a Boh Jakubov“ a pripomína: „Boh predsa nie je Bohom mŕtvych, ale živých!“ (Mt. 22, 32.) Teďa nie tých, ktorí budú niekedy živí, ale ktorí sú — duševne — živí aj teraz. Podobne hovorí aj sv. Pavol: „Veď všeme, že keď sa stánok nášho pozemského príbytku zborí, máme v nebesiach domov od Boha pripravený, príbytok to nie rukou zhotovený, ale večný“ (2. Kor. 5, 1). Chce povedať: Keď sa náš pozemský život skončí, keď zomrieme, čaká nás život v nebi — najprv život duše, po vzkriesení aj život tela.

Pri posudzovaní náuky svedkov Jehovových nemožno obísť ich mienku o vzkriesení. Skoro dostávam strach z toho, lebo sa mi prichodí zaoberať priamo s bohorúhavými výrokmi a nápadmi. Nuž ale, posledné veci sú ich obľúbenou témou. Nedivíme sa im. Budúcnosť, tie neisté osudy, to úpenlivé očakávanie láka každého.

Ani nie sú svedkovia Jehovovi prví. Už apoštolovia mali pokušenie dozvedieť sa o budúcich časoch (Mat. 24, 3; Mk. 13, 4; Sk. ap. 1, 6). Medzi prvými kresťanmi sa neraz motali myšlienky na blízke pozemské kráľovstvo Kristovo (1. Tes. 4, 13-17, a pod.). Potom boli tieto nádeje či obavy posunuté na r. 1000. Nie div, že teraz, na konci druhého tisícročia, sa

anova objavujú. Keď pridáme k tomu dnešnú
celistú prítomnosť, strach z budúcich dní sa
stáva ešte pochopiteľnejším. Spomeňme si len
koľko rozličných „prorociev“ sa vyrojilo v po-
slednej vojne! Nuž a čo je ľahšie, ako vychy-
tiť niekoľko viet z Písma sv. a vysvetliť si ich
po svojom? Sú teda svedkovia Jehovovi len
ďalším ohnivkom v refazi netrpezlivých ľudí,
ktorí by radi videli Boha, ako sosiela hromy a
blesky — pravda, nie na nich!

Na dve okolnosti náuky svedkov Jehovo-
vých treba nám zvlášť prihliadnuť: na spôsob
vzkriesenia (a potom ďalšieho života osláve-
ných) a na jeho čas.

Čo do spôsobu vzkriesenia čakali by sme od
týchto „vážnych skúmateľov Biblie“, aby nám
priamo z Písma sv. osvetlili, odkiaľ čerpali
svoje učenie o trojakom vzkriesení. (Prvé,
t. j. tých 144.000 spravodlivých kresťanov,
ktorí sú v nebi, druhé, „lepšie“, spravodli-
vých Židov starozákonných na zemi, a koneč-
ne tretie — postupné zobúdzanie, vlastne no-
vé stvorenie všetkých ľudí za 1000 rokov
Kristus Pán povedal o tejto veci len toľko.
„Lebo vtedy nastane veľké súženie, akého
nebolo od počiatku sveta až doteraz, a ani
viac nebude. A keby tie dni (utrpenia) neboly
skrátané, ani jediný človek by sa nezachránil.
No pre vyvolených skrátiť sa tie dni. Ak by

vám vtedy niekto povedal: Hľa, tu je Kristus. Alebo: Tamto je, — neverte! Lebo vystúpia t falošní mesiáši a falošní proroci a budú robiť veľké znamenia a divy, aby podľa možnosti zaviedli aj vyvolených. Hľa, predpovedám vám to. Keby vám teda povedali: Hľa, na púšti je — nevychádzajte. — Hľa, skrýva sa v konorách — neverte! Lebo ako blesk zažiarí na východe a zasvieti až po západ, taký bude aj príchod Syna človeka . . . (Mat. 24, 21 nasl.)

A sv. Pavol zase píše (1. Sol. 4, 15, n.): „A hovoríme vám slovami samého Pána: My, čo zostaneme nažive až do príchodu Pánovho, nepredídeme tých, čo už zosnuli. Keď totiž príde Pán zostúpi s nebies, len čo zaznie povel hlas archanjela a hlahol Božej trúby, najprv vstanú z mŕtvych tí, čo zosnuli v Kristovi, a my, čo budeme ešte nažive, spolu s nimi budeme potom v oblakoch uchvátení do vzduchu v ústrety Kristovi. Potom už budeme navždy s Pánom.“ Nuž, kde je tu reč o prvom druhom, treťom vzkriesení? A keď Zjavenie sv. Jána 20, 5 používa výrazu prvé vzkriesenie, druhá smrť atp., rozhodne budeme hľadať vysvetlenie — nakoľko sa proroctvo dopredu vysvetľovať dá — u tých, ktorým je dané učiť, a nie u tých, pred ktorými varuje aj

Kristus Pán ako pred lžiprorokmi. A Cirkev sv. učí, že „prvé vzkriesenie“ je život oslávených duší (mučeníkov i vyznávačov) v nebesiach, ktorý trvá istú dobu — prorocky označenú slovom 1000 rokov — ako to Boh určil. Koľko je to dní a mesiacov a rokov, o tom nikto nevie, ani anjeli v nebi, iba sám Otec (Mat. 24, 36).

O spôsobe konca sveta môžeme nateraz povedať len toľko: Evanjelium Kristove sa má dostať ľudstvu. Už či ho všetci prijmú, alebo nie, to je iné. V bojoch s rozličnými vnútornými i vonkajšími nepriateľmi prežije Cirkev nejedno veľké súženie. Najväčšie prídu až pred koncom sveta. Ale ľudia ani vtedy nebudú vedieť, že je to posledné. Potom príde Kristus vo svojej sláve a všetci ľudia — dobrí i zlí — budú vzkriesení, aby sa rozsudok nad každou dušou stal zjavným. Potom blahoslavení budú požívať večnú odplatu a zlorečení večný trest, a to tak na duši ako i na tele.

Dojímavé sú výpočty kadejakých eschatologov. Svedkovia Jehovovi nie sú ani jediní ani prví, a pravdepodobne ani poslední, ktorí by vedeli presný deň a hodinu. Jedno je isté. Nech si koniec sveta položila na hociktorý deň a hodinu, vždy sa nutne pomýlia. O keby sa aspoň použili na vlastnej škode! Koľko ráz už vyšli na posmech! Lenže ľudom sa so svojimi skla-

maniami nepriznajú, hlavná vec, keď môžu „dôverne a s úplnou istotou“ nachytať na svoje predpovede nerozumných a ľahkoverných, a keď môžu narobiť pustošenie v ovčinci Kristovom.

Mali by sme sa vlastne pýtať po nejakej náuke o sviatostiach, o odpustení hriechov, ale škoda sa dopytovať. O takých pravdách nemajú ani tušenia. Ich jedinou úlohou je zvestovať, „že Jehova je Boh“ a potom už hovoriť o satanskom kresťanstve a o vláde židov.

Pravda, každý veriaci človek vie, že Kristus prišiel nielen naučiť nás akýmsi múdrom vetám, ale prišiel, aby nás naučil aj žiť. Preto každá vierouka je predpokladom mravouky. Viera nás učí nielen čo máme vyznávať, ale aj čo máme robiť, aby sme boli spasení. No, Svedkom Jehovovým toho netreba. U nich sa o mravouke nedočítame vôbec ničoho. Či platí Desť Božích príkazov, či platí zákon lásky k Bohu a k bližnému, to by nám oni nevedeli povedať. Konečne, ich majster to ukázal aj sám na sebe. Ako „verný svedok Jehovu-Boha“ celkom spokojne sa po 17-ročnom manželstve rozsobášil.

My, pravda, rozumieme tomuto mlčaniu o mravoch veľmi dobre. Im nejde o to, zošľach-

tit ľudí. Práve nappak. Treba svet ešte viac rozvrátiť, treba, aby ľudia ešte viac spustli, aby potom naozaj mohla prísť — bitka Armageddon — Sodoma, potopa atď'. A v mutnom sa veľmi ľahko lovi. Nemravná a nesvedomitá masa ľudí sa dá veľmi ľahko terorizovať, ovládnuť.

Ba, ich rozvratné ciele idú ešte ďalej. Nie len, že mlčia o mravnom poriadku, ale každý poriadok — cirkevný či svetský — považujú za výplod práce Satanovej.

Ešte jednu vec treba mi zdôrazniť. Prameňom, na ktorý sa odvolávajú, je Písmo sv. Ale ak u niekoho, tak práve u nich stratilo Písmo sv. všetku vážnosť a úctu. Texty prekrúcajú, ako sami chcú. Majú po ruke niekoľko prekladov, väčšinu z nich si sami spravili, a teraz si vyberajú, čo sa im práve do krámu hodí. Beriem do ruky jednu ich knihu „Priprava“ od J. F. Rutherforda. Na str. 136 čítam toto:

„Pri vykonávaní tejto práce stojí napísané o veľkom Sudcovi: „On je spravodlivý a je tým veľkým Ospravedlniteľom Jehovovho mena“ — (R o t h). Opisujúc jazdenie Ježiša do Jeruzalema, obidvaja, Matúš a Ján, citujú čiastku Zachariášovho proroctva 9, 9, ale obidvaja vynechávajú tieto slová: „spravodlivý a spasení plný“. Iní prekladatelia podávajú tento text takto:

„On je spravodlivý a víťazný“ (L e s s e r,

„On je ospravedlnený a víťazný“ (R o t h)

Podobným spôsobom je napísaná celá kniha. Chcelo by to robiť dojem ukrutne vedeckej knihy, no v skutočnosti je to len ukrutné zneučtenie Písma sv., keď sa nejaká náuka stavia na tom, ako sa ten alebo onen prekladateľ vyjadruje. Naši teológovia, keď ide o dokazovanie z Písma sv., veľmi úzkostlivo dbajú, aby sa pridržali pôvodných textov a nie prekladu. Len oni si dovoľia ka- dejaké ľudské nápady urobiť prameňom pre svoju vieru. (Ak možno tu hovoriť o viere.)

Pre dodatok malú zaujímavosť zo sporu Rutherforda, hlas Jehovistov: „Milióny dnes žijúcich ľudí nikdy nezomrú“. „Písmo sv. učí celkom jasne, že náš milý brat a Pastor Russell nespí v smrti ale v okamihu bol premenený z ľudskej prírody k prírode Božskej!“

Záver

Toto je v krátkosti zachytený obraz, aký nám poskytujú svedkovia Jehovu Boha. Ne svedomitosť, zavádzanie, odvrat od zbožnosti ba odvádzanie ľudí od každého, i len ľudského poriadku. Možno, že niektorý z ich apoštolov v zápale novosti to myslí s rozširovaním svojej sekty dobre. Ale či môžeme budovať svoj život a svoju zbožnosť len na citových záchvevoch? Náboženstvo je nie len to, čo sa nám chvíľkove páči, ale je naším pevným zakorenением v Bohu a v Jeho sv. Cirkvi. Pre nás a pre naše spasenie môže platiť jedine to, čomu nás učil Pán Ježiš a apoštolovia nám odovzdali; čo nám opatruje a vysvetľuje sv. Cirkev a čo denne vyznávame, keď odriekame svoje Verím Boha. Len aby sme vtdeli na dostac splniť požiadavky, ktoré kladie na nás Spasiteľ, totiž pevne veriť a svoju vieru osvedčiť naozaj hlbokým katolíckym mravným životom. Ak vytrváme vo svojej viere, nemusíme sa báť ani posledných dní. O konci sveta nám odkázal Pán Ježiš len toľkoto: „Dajte pozor, aby vás nikto nesviedol. Lebo mnohí prídu (akoby) v mojom mene a budú hovoriť: Ja som Kristus, a mnohých sve-

ú. Budete čuť o bojoch a zvesti o vojnách. Hľadte, aby ste sa nenaľakali. To musí byť, ale to ešte nie je koniec. Povstane totiž národ proti národu a kráľovstvo proti kráľovstvu, a bude hlad, mor a zemetrasenie hneď tu, hneď tam. Ale to všetko je len začiatok utrapi. Potom vás vydajú na mučenie a zabijú vás a nenávidieť vás budú všetky národy pre moje meno. A vtedy sa mnohí pohoršia a budú sa navzájom udávať a nenávidieť. Mnoho falošných prorokov vystúpi a svedú mnohých. A keďže zmohutnie nepravosť, v mnohých vychladne láska. Kto však vytrvá až do konca, ten bude spasený. A ohlasovať sa bude toto evanjelium po celom svete na svedectvo všetkým národom, a až potom príde koniec." (Mt. 24, 4-14).

A keď sa stretnete s ohlasovateľom tejto (alebo konečne hoci akej) sekty, alebo keď vás navštíví vo vašom dome, spokojne mu povedzte, aby vás nepokúšal, ani vám nenúkal veci, ktorých nepotrebuje. Písmo sv. máme, a máme záruku, že je pravé. Vysvetľovať ale Písmo sv. a zjavenie Božie neprináleží hoci komu, ale len „svedkom, vopred určeným od Boha" (Šk. ap. 10, 41), apoštolom

a ich zákonitým nástupcom, pápežovi a biskupom.

Menovite však neprijímajte nijakých kníh, ktoré konečne ani nevybudujú vo vás pokoj Boží, ale len duševný rozvrat, nepokoj a blúznenie.

Namiesto toho všetkého radšej sa modlite aby Pán Ježiš nás láskave ochránil od každého rozkolníctva a bludu, ba naopak, aby čím skôr sjednotil všetkých v jednom ovčinci a okolo jedného pastiera.

Nemôžeme ináč, ako zakončiť slovami knihy Zjavenia (3, 21): „Kto zvíťazí, tomu dám sedieť so mnou na mojom prestole, ako aj ja som zvíťazil a sedím so svojim Otcom na Jeho prestole!“

O Písme svätom

Svedkovia Jehovovi sa — podľa ich vlastných vyhlásení — vo svojej viere a vo svojom učení opierajú vraj výlučne len o Písmo sväté. A naozaj. Keď sa s nimi dá niekto do rozhovoru o náboženských veciach, priamo ho zaplavia citátmi z Biblie. Nájdú v Písme, čo len chcú. Dokážu pomocou citátov z neho hocičo.

Totíž každá reč, každá veta a slovo sa dá prekrútiť. Všetkému možno dať iný význam. A teda aj Písmu svätému. A tomu tým skôr, že je už veľmi staré, takže ho nemožno tak čítať ako hociakú knihu, napísanú v našich časoch pre súčasných čitateľov. Sú v ňom výrazy, ktoré majú dnes už iný význam, než mali vtedy, keď bola tá-ktorá časť Písma napísaná, a podobne aj význam celých viet, výrazov a pod., sa behom stáročí zmenil.

A tak nie je možné správne rozumieť Písmu svätému, keď nie je opatrené vysvetlivkami, ktoré čitateľa poučia, ako má tej ktorej nejasnosti alebo tomu ktorému slovu, ktoré už zmenilo svoj pôvodný význam, rozumieť. Keď tieto vysvetlivky chýbajú, ľudia sa pri chápaní alebo vysvetľovaní Písma sv. dostanú na bludné, nesprávne cesty. A preto sv. Cirkev zakazuje čítať Písmo sv. bez vysvetliviek.

A preto nemožno veriť ani svedkom Jehovovým, keď vykladajú Bibliu.

Ale toto všetko sú otázky, ktoré by bolo treba podrobne rozobrať a vysvetliť. Keďže na takéto podrobnosti tu nemáme miesta, aspoň v krátkosti shrnieme najzákladnejšie vedomosti o Písme svätom, o jeho dejinách a o tom, prečo ho nemožno čítať vo vydaní inom, než katolíckom, schválenom cirkevnými vrchnosťami.

State, ktoré tu odtlačáme, sme si dovolili prebrať z výbornej príručky Dr. Mikuláša Stanislava KNIHA ŽIVOTA, ktorú vydal nákladom Katolíckej akcie v spišskom biskupstve Lev v Ružomberku.

Čo je Písmo sväté?

Sbierka kníh, napísaných z vnuknutia Ducha svätého, sa volá Svätým písmom preto, lebo jeho hlavným autorom je Duch Svätý, lebo má svätý obsah a konečne, lebo vedie čitateľov k svätosti. Niekedy tieto knihy majú meno len Písmo. To pre svoj vznešený pôvod. Z toho istého dôvodu volajú sa aj Biblia — kniha. Písmo sväté je naozaj knihou kníh, pretože obsahom Písma je história prípravnej doby Mesiáša a po Jeho príchode história Jeho pozemského života, teda dejiny ľudstva, do ktorých mimoriadnym spôsobom zasahuje Boh.

Písmo sv. má aj iné pomenovanie: Pán Boh zpočiatku podáva svoje zjavenie vo forme, aká najlepšie vyhovovala vtedajšiemu človekovi. Viaže si vyvolený národ k sebe smluvou, v ktorej s jednej strany dáva vo svojich prisľuboch ako by podmienky smluvy, s druhej strany zase vyža-

duje od ľudí plnenie istých povinností. Tento úzky vzťah Boha k ľuďom v Starom zákone sa volá berith — smluva, a aj v Novom zákone sa obnovuje v smluve Ježiša Krista s veriacimi. Odtiaľ má Písmo sv. tiež pomenovanie **S m l u v a**.

Napokon známe sú pomenovania Písma sv. ako SZ a NZ (Starý a Nový zákon) alebo **T e s t a m e n t** — záveť. **Z á k o n** — je pomenovanie staré a má svoj pôvod od Mojžišovej knihy, obsahujúcej rozličné predpisy, zákony a nariadenia, ktorým chce Pán Boh poblúdené ľudstvo priviesť k sebe. **T e s t a m e n t** — neznamená poslednú vôľu v smysle, v akom sa všeobecne používa, ale najskôr tak, že sú to slová Pána, ktoré nám zanechal.

Písmo sväté je teda to zjavenie Božie, ktoré Pán Boh okrem toho, že ho chcel mať rečou, živým hlasom povedané, chcel aj aby bolo napísané. A to nielen tak, že povedal určitému svätopiscovi, či už Starého či Nového zákona, aby napísal, čo mu prezradil, lež sám Duch svätý je tu prvým a hlavným autorom (pôvodcom) pri samotnom písaní.

Inšpirácia (vnuknutie)

Tu vzniká otázka, v čom je vlastne autorstvo Božie, až pokiaľ siaha a ako sa uskutočňuje? „Písmo je dané od Boha.“ To Cirkev otvorene vyslovila na snemoch vo Florencii, Tridente a Vatikáne. Písmo, ako „slovo Božie“, neznamená, že Písmo je výrokom Božím, ako by bolo len rozprávaním o slovách Božích, ale slovo Božie sú aj tie čiasťky Písma, kde niečo priamo zjavenia, kde hovoria iné osoby. Ináč by sme nerozumeli tej zámene, ktorú robí svätý Pavol medzi Písmom a Bohom. Keď hovorí Boh, sv. Pavol vraví, že hovorí Písmo, a naopak, keď Písmo niečo tvrdí, Pavol hovorí, že je to reč Božia. Písmo je teda slovom Božím, lebo má za pôvodcu Boha. Inými slovami: je napísané z vnuknutia Ducha Svätého. Teologicky (bohovedne) sa to povie: Písmo sväté je slovo Božie, pretože je inšpirované (vnuknuté) Duchom Svätým, Pôvodcom Písma teda nie je človek, ale Boh, ktorý použil ľudí ako nástroj slobodný a osobitný.

Inšpirácia je nadprirodzené a charismatické (mimoriadne milostné obdarovanie na osoh iných) ovplyvnenie, ktorým Boh, hlavný autor Písma svätého, si tak podriadil vyzdvihol a použil duševné schopnosti svätopiscove, že svätopisec len to všetko a výlučne to myslíou pojal, len to chcel napísať a aj verne napísal, čo Boh chcel, aby sa napísalo a Cirkvi oznámilo. Z tohto vyplýva, že hlavným autorom Písma je Boh, vedľajším svätopisec.

Cirkev a Písmo

Cirkev nijako nevplývala na vznik Písma. Ona ho len prijíma do opatery a stvára ňu podľa neho život svojich dieťok. Vplyv Cirkvi na Písmo môže byť len taký, že sa ho snaží podať v tom znení, v akom bolo prvočne tlmočené ľudstvu, alebo lepšie povedané: stráži ten smysel Písma, ktorý mal v úmysle Duch Svätý nám oznámiť, keď sa k nám Písmom prihováral. Cirkev takto chce zaručiť pravosť a počet kníh Písma.

V liturgii máme podstatnú časť, či už doslovne citovanú, či modlitby, složené z rozličných častí Písma. Písmo sväté, najmä evanjelium, malo v Cirkvi vždy prednostné miesto. Bolo uschovávané v osobitných výklenkoch pri oltári. Preukazovala sa mu podobná úcta ako svätosti Oltárnej. Dnes tiež evanjelium môže čítať pri svätej omši len diakon, ktorý má vyššie svätenie a ktorého povinnosťou je prisluhovať svätosti Oltáru.

Knihy Písma svätého

Dnes máme kánonických kníh 73. Rozdeľujeme ich na knihy Starého a Nového zákona, v SZ máme knihy historické, prorocké a poučné. Knihy historické sú: Päť kníh Mojžišových (Genezis — Pôvod. Exodus — Východ, Levitikus — Levíta, Numer — Čísla, Deuteronomium — Druhozákon), Kniha Jozue, Sudcov, Rúth, Dve knihy Samuelove, Dve knihy Kráľov, Dve knihy Paralipomenon — Kniha vvnechaných vecí, Kniha Esdrášova, Nehemiášova, Tobiášova, Judit, Ester a Dve knihy Makabejcov.

Prorocké knihy sú: Izaiášova, Jeremiášova, Náreky proroka Jeremiáša. Kniha Baruchova, Ezechiel, Daniel Oziáš, Abdiáš, Joel, Amos. Jonáš, Micheáš, Nahun, Habakuk, Soloniáš, Aggeus, Zachariáš a Malachiáš.

Poučné sú: Kniha Jóbova, Žalmy, Príslovia, Kazateľ, Pieseň piesní, Kniha Múdrosti a Kniha syna Sirachovho.

Knihy NZ — historické: Evanjelium podľa Matúša, Ev. podľa Marka, Ev. podľa

Lukáša, Ev. podľa Jána a Skutky apoštolské.

Prorocká je jedna kniha, a to Zjavenie svätého Jána.

Poučné knihy NZ sú tieto: 14 listov svätého Pavla, a to List k Rímskym, 2 listy ku Korintským, List ku Galatským, Efezským, Filipským, Kolosenským, 2 listy ku So'nským, 2 ku Timotejovi, jeden k Títovi, k Filemonovi a List Pavla k Židom. Z ostatných listov pochádzajú dva od svätého Petra, tri od svätého Jána, jeden od svätého Jakuba a jeden od svätého Judáša. Týchto sedem listov má meno „Katolícke listy“ — Všeobecné listy, lebo nie sú určené jednotlivým kresťanským spoločnostiam, ale širšej verejnosti.

Tridentský snem hovorí o týchto knihách: „Kto by tieto knihy celé a so všetkými ich čiasťkami, ako sa v Cirkvi katolíckej čítavajú a ako sú zachované v starej latinskej Vulgate, neprijal za sväté a kánonické, ... nech je vyobcovaný.“ Je to teda článok viery.

Cirkevné právne predpisy

Cirkev svätá od počiatku venuje osobitnú pozornosť Knihe kníh. Vie, že Písmo bolo dané ľuďstvu, ktoré žilo v inom prostredí, ktoré inakšie smýšľalo ako my. Vtedy boli iné sociálne (spoločenské) pomery, iné zvyky. K ľuďom určitej doby v prvom rade hovoril Duch Svätý. Preto by sa zdalo, že reč Písma bude nám ďaleká, neprístupná už i s obsahovej stránky, a keď k tomu pristúpí skutočnosť, že knihy Písma sú napísané rečami inojazyčnými, mŕtvymi, obava sa ešte zväčšuje, či máme to isté slovo Božie, ktoré Duch Svätý chcel nám skrze našich predkov zjaviť.

Tu práve badať blahodarný vplyv starosti Cirkvi o Písmo. Ani jedno vydanie, či už znovu prepracované s rečovej stránky, či nový preklad, nesmie sa vydať, ani čítať bez predbežnej cenzúry, cirkevného schválenia, ktoré má jedine za cieľ zistiť vernosť a totožnosť prekladu s pôvodným textom. Cirkev tiež žiada, aby Písmo, takto schválené, bolo opatrené poznámkami. Žiada to

len preto, že je mnoho miest v Písme, jednoduchému čitateľovi nejasných a neprístupných. Preto, aby neľápal, vychádza mu starostlivá Matka v ústrety s poznámkami. Len ten by mohol bez poznámok čítať Písmo, ktorý by sa vedel vžiť do časov, v ktorých Písmo vzniklo; tieto časy dobovo sú rozťahnuté na tisícpäťsto rokov. Musel by byť rodeným Hebrejcom, Aramejčanom, Grékom, keďže Písmo je v pôvodine napísané v týchto rečiach. Musel by poznať dušu Východu, jeho zvyky, jeho výrazovú a psychickú (duševnú) bohatosť, slovom, musel by sa stať takým človekom, ku ktorému bolo pôvodne slovo Božie povedané. A keďže je to možné len málo ľuďom, ktorí celý svoj život zasvätili štúdiu Písma, Cirkev vychádza s výdatnou pomocou každému v ústrety a tak poznámkami nás uvádza na pravú cestu, aby sme to my inakšie nechápali, ako sa to chce povedať. Cirkev má na to právo a jedine ona ho má, lebo už za dlhé storočia oddáva so dňa na deň neporušený smysel Písma, ako ho dostala od samého Vteleného Slova, od apoštolov a

evanjelistov. Nech vás to teda nevyrušuje, že Cirkev nechce dať do rúk Písmo bez poznámok. Písmo sväté by nebolo Písmom, keby sa ponechalo na ľubovoľné vysvetľovanie komukoľvek, pretože k jeho správ-
nemu chápaniu, pre spomenuté príčiny, tre-
ba aj náležitý výklad, ku ktorému je po-
trebná u jednotlivca mnohoročná príprava
a vedomosti, o ktorých nezasvätenec nemá
ani poňatia.

**Všetky
brošúry „ŽIVOTOM“, do-
teraz vydané, sú rozobraté.**

Aktuálnejšie vyjdú podľa možnos-
ti v ďalších vydaniach a bude vždy
na ne upozornené v riadnom vydaní
mesačnom nových brošúr.

Katolícke vydanie Písma

Podľa Cirkevného zákonníka (1385) vyžadujú sa ešte dve podmienky: Vydanie Písma v ľudovej reči musí mať cirkevné povolenie na vytlačenie, a musia sa k nemu pripojiť vysvetlivky. Takéto vydanie sa na prvý pohľad líši od vydaní iných spoločností, a tým je naznačený i charakter katolíckej Biblie. Pre nás je len to Písmo sväté, ktoré nám dáva zo svojich rúk Cirkev; veď bez nej a bez jej opatery nebolo by Písmo dosiahlo ani tak oslavované 16. storočie, v ktorom si začal razíť cestu princíp (zásada) „samoľné Písmo stačí!“ — Sola Scriptura sufficit. Preto nie je dovolené katolíkovi ani čítať také vydania, ktoré nemajú cirkevné odobrenie, a to preto, že treba kde-tu nejasné veci osvetliť. Načím sa starať o to, aby sme mali v rukách celé Písmo, nie zmrzačené knihy alebo výťahy. Konečne Písmo musí zostať nesfalšované, nepozmenené podľa ľubovôle nejakého vyznávača. Hovorím to ako skúsený vo veci, že je len na ošoh kresťanom-katolíkom, keď ich vedie tak vyskúšaná a blahodarná starostlivosť matky Cirkvi. Nebojme sa a buďme si istí, že len my máme celé Písmo sväté.

V starostiach o kostolné potreby
obráťte sa na Spolok sv. Cyrila a Me-
toda v Bratislave, Puškinova 4.

Pre pôst si objednajte v edícii „Ži-
votom“ dojmavú knihu:

Umučenie Pána nášho Ježiša Krista
od Dr. Jozefa Miklíka C. Ss. R., v slo-
venskom preklade Dr. Pavla Kováča.

O podstate, cene a význame cir-
kevných odpustkov sa poučíte v kni-
žočke

„Odpustky“

od Jozefa Bednárika C. Ss. R. Dostať
v edícii „Životom“.

Do „Arcibratstva Matky Ustavičnej
Pomoci a sv. Alfónza“ možno sa ke-
dykoľvek prihlásiť v kláštore Redemp-
toristov v Bratislave, Puškinova 4, v
kláštore Redemptoristov v Kostolnej
pri Trenčíne a v kláštore Redemptoris-
tov v Podolínci.

Chceš byť misionárom?

Chceš spasíť dušu svoju i duše
bližných?

Vábi fa dielo svi misií vo vlasti i v
cudzine?

Chceš viesť duše k dokonalosti v
exercíciách?

Túžiš po apoštoláte pera?

Prihlás sa na adresu: Juvenát Re-
demptoristov, Rožňava — biskupský semi-
nár. Hlásíť sa môžu študenti z I.-VIII. tr.
gymnázia alebo z meštianky.

Maturanti a vysokoškoláci adresujte
svoju prihlášku: Provincialát Redempto-
ristov, Bratislava, Puškinova 4.

Prijímame tiež bezúhonných mladíkov
do 30. roku svojho veku, ktorí chcú spo-
kojne a nerušene slúžiť Bohu telesnou
prácou v kláštore a tak napomáhať dielo
misií.

Veľmi prosíme dpp. farárov, kaplánov, katechétov a profesorov náboženstva, aby horlivo rozširovali túto brošúru

„Kto sú svedkovia Jehovovi“

lebo táto sekta zámerne a systematicky zaplavuje svojimi knihami, brošúrami a letákmi naše katolícke mestá i dediny a usiluje sa veriacich uviesť do zmätku a bludu a tak ich odcudziť sv. Cirkvi.

„Životom“ vychádza mesačne v Bratislave. Redakcia, administrácia a expedícia: Kláštor Redemptoristov, Bratislava, Puškinova 4. Telefón 7328. Majiteľ a vydavateľ: Viceprovinciál Redemptoristov, Bratislava, Puškinova 4. Zodpovedný zástupca časopisu: P. Jozef Chochula C. Sa. R. viceprovinciál Redemptoristov. Zodpovedný redaktor: P. Štefan Michalovič C. Sa. R. Vedúci redaktor: P. Daniel Szitáš C. Sa. R. Číslo šekového účtu 8091 s názvom Vydavateľstvo časopisu „Životom“ Bratislava. Jedno číslo stojí 3.— Kčs. Predplatné na celý rok Kčs 36.—. Novinové výplatné povolilo Riaditeľstvo pôšt v Bratislave č. 807-I-1948. 8. I Dohliadací poštový úrad: Bratislava 2. Tlač „Unia“ v Bratislave, Kolárska 5.

Poznáte

„Sdruženie sv. Jozefa“

na podporu kňazského dorastu misiónárov-Redemptoristov? Za živých i mŕtvych členov slúži sa denne sv. omša a obetujú sa denne všetky modlitby a dobré skutky, ktoré sa v našich kláštoroch konajú. Členovia dostávajú zadarmo časopis „Vestník sv. Jozefa“. Prihláste sa i Vy za člena! Prihlášku adresujte: Sdruženie sv. Jozefa, Podolíneč, kláštor Redemptoristov.

PÍSMO SVĚTĚ NOVÉHO ZÁKONA

je knihou kníh, ktorá bola
napísaná z vnuknutia

DUCHA SVATÉHO

Je to kniha vždy moderna
ktorá odpovedá na najpalčiv-
ejšie otázky života.

Túto knihu

v dokonalej úprave i reči vydal

**SPOLOK SV. VOJTECHA
v Trnave**